

er omhandlet i senere Eftertrykslove og derfor bør findes ogsaa her. Det ærede Udvalg har stillet nogle Underændringsforslag til mit Hovedændringsforslag. Jeg kan tiltræde og anbefale samtlige disse Forslag. Et af dem angaar Realiteten; de andre ere mere Tydeliggjørelser, men jeg anser dem alle for nyttige og rigtige og skal derfor tiltræde dem og anbefale deres Vedtagelse. Hertil tror jeg i det Hele at kunne indskrænke mig, idet jeg som sagt holder mig borte fra de Bestemmelser i Lovforslaget, der særlig angaa de dramatiske Forhold.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Da der i det andet Thing blev indbragt et Forslag om Theaterdrift i Kjøbenhavn, og da der samtidigt indkom en Adresse fra en stor Del Forsattere, saavel af den ene som af den anden Retning, blev det temmeligt nødvendigt for mig at tage under Overveielse, hvorledes det kongelige Theaters Stilling i Fremtiden kunde blive. Jeg skal naturligvis aldeles ikke indlade mig paa den Del af det omtalte Forslag, der angaar den saakaldte Theaterfrihed, et Spørgsmaal, der jo henhører under Justitsministeriet. Jeg skal kun ganske kort og under Forbehold af at komme nærmere ind paa det kongelige Theaters Stilling, naar Theaterlovsforslaget, som jeg haaber, snart kommer til at foreligge i dette Thing, nu udtale, at det blev mig da meget snart klart, at det kongelige Theaters hele Monopol, det kongelige Theaters Privilegier, ikke vare saa fast begrundede, som Mange maaste kunde tro, idet Eftertrykslovens § 19 jo ubetinget har gjort den Regel gjældende, at Enhver kan 30 Aar efter en Forsatters Død spille et Stykke af ham, selv om det hører ind under det kongelige Theaters Repertoire. Det er i Eftertrykslovens § 19 udtrykkelig udtalt, at denne Bestemmelse er gjældende uden Hensyn til, hvad der maatte staa i de af Justitsministeriet til de private Theatre givne Bevillinger. Heraf var det tydeligt og klart, at en meget stor og væsentlig Del af det kongelige Theaters Repertoire om ganske kort Tid vilde gaa tabt. Da man i 1857 gik ind paa denne Bestemmelse, tænkte man maaste: Den Tid den Sorg, der er saa længe til, inden denne Bestemmelse vil faae nogen Virkning overfor det kongelige Theater, det er ikke værdt at gjøre sig for stor Sambittighed af det; men nu er Tiden kommen, da den vil faae en meget væsentlig Betydning for det kongelige Theaters Repertoire, for dets Monopol og Privilegier. Jeg faae derfor ikke rettere, end at den eneste Vej, der var at gaa, var

den, at benytte Veiligheden til at søge at komme til en fornuftig Overenskomst mellem de forskjellige Ansuelser, som i dette Forhold gjorde sig gjældende. Jeg forhandlede dels med Theatrets nærmere Bestyrelse, dels med Justitsministeren og udarbejdede derefter et Lovforslag. Derpaa søgte jeg Konference med det Udvalg, der i Folkethinget var nedsat angaaende Theaterlovsforslaget, forelagde det af mig udarbejdede Lovforslag og sagde til det: Hertil vil jeg være i Stand til at gaa; ville nu de Herrer indskrænke deres Fordringer til dette Maal? I hvilken Grad man er gaaet ind paa de Fordringer, jeg mente at maatte stille, skal jeg selvfølgelig ikke omtale ved denne Veilighed, idet jeg som sagt skal forbeholde mig at komme ind derpaa, naar Theaterlovsforslaget kommer til at foreligge her. Men samtidig med, at der maatte tages Bestemmelser, der vedrørte selve det kongelige Theaters Monopol og Serestilling, vilde det, forekommer det mig, ogsaa være fornuftigt for det kongelige Theaters Vedkommende, at der indføres den Bestemmelse i Eftertryksloven, som nu er opstillet i min ærede Kollegas Lovforslags § 1 efter dets nye Affattelse, nemlig at den i Eftertrykslovens § 19 nævnte Tidsfrist af 30 Aar efter Forsatters Død, efter hvilken Enhver frit kan opføre en Forsatters Arbejde, forlænges til 50 Aar. At dette vil være af stor Betydning for det kongelige Theater, behøver jeg ikke nærmere at udvikle; det kan Enhver se. Men dernæst forekommer det mig ganske vist ogsaa, at det vil være en Retfærdighedshandling overfor Forsatterne og deres Efterkommere. Nu for Tiden er Stillingen jo den, at Forsatternes Efterkommere have en vis Forlagsret, om jeg saa maa udtrykke mig, til vedkommende Forsatters Skrifter i 50 Aar efter hans Død, hvorimod de ikke have den dog ganske tilsvarende Ret til at raade over Opførelsen af et Stykke af ham længere end 30 Aar efter hans Død. Det forekommer mig altsaa, at man ogsaa fra Forsatternes Efterladtes Standpunkt maa kunne sige, at det er en ligefrem Retfærdighedshandling, at man forlænger de 30 Aar, som ere anførte i Eftertrykslovens § 19, til 50 Aar. Da jeg havde anmeldt for min meget ærede Kollega Indenrigsministeren, at jeg ønskede denne Forandring gjort, og han var gaaet ind paa at stille Forslag derom her i Thinget, søgte jeg en Konference med det Udvalg, der her i Thinget var nedsat om den foreliggende Sag, og forelagde dette, hvad der var sket i Folkethinget, udviklede for det de Forhandlinger, jeg havde haft med Folkethingets Udvalg i Theatersagen, og meddelte det tillige det Lovforslag, som nu